

ՔՐԻՍՏՈՍ ԾՆԱՎ... ԵՎ ԵՂԱՎ ԼՈՒՅՍ

Քրիստոնեական երկհազարամյակի վերջին տասնամյակն է: Գրեթե երկու հազար տարի է, որ Բեթղեհեմի աստղը լուսավորում է մարդկության ճանապարհը դեպի արդարություն և դեպի Աստված:

«Անբաւելին երկնի և երկրի, ի խանձարուրս պատեցաւ»: Ահա խորին խորհուրդը Քրիստոսի ծննդյան: Նա, որ անպարփակելի էր երկնքում և երկրում՝ Աստվածորդին, խոնարհվեց՝ լույսով լցնելու մսուրը իբրև տիեզերքի խորհրդանիշ:

Հիսուս եկավ «վասն փրկութեան ազգի մարդկան»: Քրիստոս եկավ «ի լրումն ժամանակի», երբ մարդ արարածը տվալտում էր մեղքի ծովում: Եվ Աստվածորդին հաստատեց. «Զիք խտիր, ոչ հրէի, ոչ հեթանոսի»: Մեղավոր էին բոլորը, ու փրկության կարիք ունէր ամեն մարդ: Եվ Քրիստոս աշխարհ եկավ իբրև մարդ՝ ցույց տալու համար, թե ինչպէս կարելի է ապրել իբրև մարդ և արժանանալ Աստուծո տեսության: Նա եկավ իր սեփական օրինակով մատնանշելու փրկության ուղին:

ՀՈՒՅՍԸ

Աստված ստեղծեց մարդուն, որպէս կատարելագույնը արարածներից: Եվ մարդու կատարելության երաշխիքը Աստծու պարգևած ազատությունն էր. ընտրելու ազատությունը, ապրելու ազատությունը, մեռնելու ազատությունը: Եվ սակայն մարդը տկարացավ, կորցրեց ինքնատիրապետությունը աշխարհի շուայլ բարիքների նկատմամբ, որ պարգևել էր Աստված: Տկարացավ, մեղանշեց և սայթաքեց: Եվ սերունդ առ սերունդ՝ առավել ևս: Նահանջեց ազատությունը, և մարդ արարածը գերի դարձավ ինքն իր շուրջ հյուսած մեղքի: Եվ մեղքի սարդը հյուսում էր կորստյան սարդոստայնը: Ու Աստծու պատկերով ստեղծված մարդու գիտակցության մեջ մթազնեց հույսը ազատության: Եվ եկավ Որդին Աստուծո՝ նորոգելու հույսը, դառնալու այդ Հույսը: Ինքը Աստուծո ազատ կամքն էր և բերեց մարդուն կամքի ազատության հույսը: Այդ հույսը դարձավ հավատամք՝ Քրիստոսի միջոցով փրկութան: Տերը մեր ապավենն է, այբը և քեն մեր բոլոր կարողութանց և հաջողությունների: «Յոյս ոչ ամաչեցուցանէ»:

ՀԱՎԱՏՔԸ

Աստվածորդին մարմնացավ, ծնավ կատարելապէս և բերեց իր ճշմարտությունը: Քարոզեց ամենուր, հրաշքներ գործեց ու առական պատմեց և հաստատեց վարդապետություն: «Ոչ եկի լուծանել, այլ լնուլ», ասում

Է Քրիստոս: Եվ իսկապես չեկալ ժխտելու, այլ եկալ հաստատելու այն բարին ու գեղեցիկը, որ Աստված պարգևել էր մարդուն: Եկալ մարդու ստեղծագործական միտքը դեպի բարին ու արդարը մղելու: Եվ այդ վարդապետությունը դարձալ հավատք Աստվածորդու առաքելության նկատմամբ: Քրիստոսի նկատմամբ հավատքը դարձալ լույսի աղբյուր, վահան՝ վտանգի դեմ, և արմատ՝ արդարության ծլարձակման: Եվ գոյատևեց ու ամրացալ մեր ազգը այդ հավատքով, ձևավորվեց ու ամբողջացալ նրա ազգային կերպարը իբրև քրիստոնյա, այսինքն՝ դեպի լույսը կողմնորոշված ժողովուրդ: Այդ հավատքը եղալ կյանքի սկզբունք և գոյատևման խարիսխ: Ամենայն Հայոց Վեհափառ Հայրապետը պիտի հաստատեր. «Ապրելու և գոյատևելու մեր ազգային ուխտը նվիրագործվել ու պայծառակերպվել է առաքելական մեր Մայր Եկեղեցու աղոթքներով և լույս ճառագայթումներով սերնդից սերունդ, անմար հավատով առ Աստված ու տեսիլքովը հավիտենականության խորհրդի:

Այո, հայը հավատում է Աստծուն, որովհետև որոշել է չմահանալ, այլ ապրել ամեն գնով, ապրել ու արարել բոլոր պայմաններում»:

ՍԵՐԸ

Աստված սեր է: Եվ Աստված այնքան սիրեց մարդուն, որ իր Միածին Որդուն ուղարկեց նրա փրկության համար. «Աստուած Հայր մեր, որ սիրեացն զմեզ» (Բ. Թեաաղ. Բ. 15): «Ես և Հայր իմ մի ենք», ասաց Քրիստոս, և կրկնեց «որպես դո՛ւ, Հայր, յիս, և ես ի քեզ» (Հովհ. ԺԷ 21): Ուրեմն Քրիստոս սեր է, և իր սերը բաշխեց մարդկության իր երկրավոր կյանքով: Սիրեց իր աշակերտներին և բոլորին, ով լսեց նրա խոսքը: Եվ Քրիստոսի նկատմամբ սիրով էլ շաղախվեց առաջին քրիստոնեական համայնքը ամենուր, մաս ի Հայաստան աշխարհ: Ու դարերի ընթացքում Քրիստոսի սերը դարձալ հայ մարդու ապրելակերպը՝ բարեսրտության և այլասիրության ամենանվեր կենցաղով: Քրիստոնեությունը դարձալ համամարդկային սիրո վկայությամբ լեցուն մշակույթ՝ ճարտարապետություն ու երաժշտություն, մանրանկարչություն ու գրականություն:

Եվ այսօր, առավել քան երբևէ, մեր ազգին պետք է այս եռամիասնությունը՝ **Հույս, Հավատք և Սեր**: Առանց **Հավատքի** անվճռական կլինեն մեր բոլոր քայլերը դեպի ապագա, առանց **Սիրո** դժվար կլինի միասին մագլցել հռչակված անկախության անհնարին բարձունքները, իսկ թե չլինի միասին բարձրանալը, հաստատապես անկարելի կլինի նվաճումը բարձունքի: Եվ առանց **Հույսի** չկա լավատեսություն, չկա լույսի առավոտ, այլ կլինի ընկրկում ու մահ նահանջ ձեռք բերվածից: Պիտի հավատանք մեր անցյալին, մեր նախնիների անցած ուղուն և վաղվա ճանապարհի արդարության: Պիտի սիրենք իրար քրիստոնեաբար ու անսակարկ, համազգային սերն է հաջողության գրավականը: Իսկ հույսը կյանքի լույսն է, և այդ լույսը այս նոր տարում նորից Հայաստան աշխարհում ծագեց Քրիստոսի Ծնունդով: Լսենք Ամենայն Հայոց Վեհափառ Հայրապետի պատգամը.

«Աստուծոյ Որդին է, որ իր հրաշալի ծննդեան մեծ խորհուրդով հրաւիր է կարդում մեզ բոլորիս, համայն մեր քրիստոնեայ ժողովուրդին՝ աներեր մնալ նախնեաց սուրբ հաւատքի վէմին վրայ, հաւատարիմ մեր ազգի

առաքելական Մայր Եկեղեցուն, ու անմնացորդ կերպով, բանի և գործով ծառայել մեր նորահռչակ ինքնիշխան հայրենի պետության, որպէսզի նա քալ առ քալ յաղթահարի իր առաջ ծառացած դժուարութիւնները, պահի պահպանի ու ամրապնդի իր ձեռք բերած ազատութիւնները... յառաջ ընթանալ առանց յուսալքուելու.. մանաւանդ առանց թուլացնելու իր ազգային միասնութիւնը, զի անմիաբանութիւնը չարեաց մայրն է, իսկ միաբանութիւնը՝ մայր բարեաց»:

Ուրեմն Սեր, Հավատք և Հույս բոլորին:

«Քրիստոս Ծնաւ և յայտնեցաւ: Օրհնեալ է Ծնունդն Քրիստոսի»:

